

Qui dia passa, any empeny!

written by Francesc Pomés Martorell | 6 de desembre de 2022

Dir que una part important de l'independentisme ha decidit, explícitament o implícita, deixar de lluitar per la independència i conformar-se amb obtenir les engrunes que es puguin del marc autonòmic de l'Estat espanyol ja no és res més que constatar la realitat dels fets. Sense acceptar això no farem res més que donar voltes sobre nosaltres mateixos, sense avançar ni un pam en el nostre alliberament nacional i continuar repetint fórmules que no existeixen realment: no hi ha cap 52% independentista perquè no existeix cap estratègia comuna que es basi en aquesta dada, de la mateixa manera que no hi ha cap confrontació real amb l'Estat. Si hi ha alguna confrontació és de l'Estat, i tots els seus aparells, contra qualsevol manifestació de la nació catalana i la submissió d'aquesta última a la repressió, fins i tot col·laborant-hi des de les institucions autonòmiques, que són institucions de l'Estat.

Sense fer política ficció, només podem explicar que aquesta deu ser la voluntat majoritària de l'independentisme, si ens atenem als resultats electorals i no a interpretacions personals que no porten enlloc, tot i que no està de més recordar que a les eleccions catalanes del 2021 només hi va participar una mica més del 53% del cens. És a dir, molts independentistes, potser aquells que menys es manifesten a les xarxes, han acceptat i assumit la derrota i prefereixen centrar-se en el dia a dia i oblidar-se de continuar la lluita per a una independència més o menys propera. I no només això, sinó que per tal d'amagar la seva rendició i incoherència, els partits han optat per desmobilitzar a la gent i per silenciar o atacar qualsevol forma de resistència encara existent. Agradí o no, som aquí.

Això demostra perfectament perquè uns partits s'han convertit en una crossa del règim espanyol i d'altres només simulen una

confrontació amb l'Estat que no és tal i ni fa pessigolles a l'Estat, tot i la repetició buida de lemes sense cap fet real que els sostingui. Els partits, potser inevitablement, es dediquen més a la defensa dels seus propis interessos electorals i a fer d'oficines de col·locació i obtenció de privilegis, que no pas a pensar, acordar i portar endavant cap estratègia per a l'alliberament nacional. Entre tots han acceptat una rendició o almenys posposar qualsevol lluita efectiva contra l'Estat. Les persones malgrat tot independentistes farien bé de treure'n les conseqüències d'això: no es pot comptar ni amb els partits, ni amb les institucions autonòmiques (simples concessions graciabls de l'Estat, com va demostrar palesament l'aplicació de l'article 155 de la sagrada *Constitución*) si realment es vol continuar la lluita. No s'ha instal·lat la pau dels cementiris, com el 1939, però si la pau dels covards i sotmesos per decisió pròpia.

Per tal que aquesta rendició i submissió funcioni cal silenciar i desprestigiar qualsevol forma de dissidència i lluita perquè aquestes els posen davant del mirall de les seves renúncies i covardies i d'aquí la necessitat de control dels mitjans de comunicació que no dubten a emprar i la seva desqualificació de les xarxes socials perquè no les poden controlar tan bé.

I malgrat tot, aquesta mena de pau dels vençuts serà difícil de mantenir per diverses raons:

1.- L'Estat espanyol, que ja havia iniciat el tancament centralista des dels governs Aznar, va veure perillar la seva pròpia existència i els interessos de les seves classes dominants el 2017 i des de llavors ha profunditzat la repressió per tal d'anorrear la nació catalana i que aquesta no pugui mai més posar en atzucac els fonaments de la seva nació: l'espanyola. Per a això ha emprat i emprarà totes les eines al seu abast, legals i il·legals, i no aturarà la repressió per molt que pugui fer alguna concessió a aquells

que s'avinguin a retornar a la seva *sagrada patria*. L'Estat ha acabat guanyant la batalla conclosa el 2017 i si per alguna cosa s'ha caracteritzat sempre Espanya és per no negociar mai res més que la rendició pura i simple. Tant més quan ara creuen que, tant a nivell internacional com a nivell local, estant guanyant. Esperar que aquest Estat, governi qui governi, pot negociar el legítim dret dels catalans a decidir el seu futur o s'enganya o ens vol enganyar a la resta.

I potser això és allò que provocarà un ressorgiment del moviment independentista, quan es constati que no es pot negociar res significatiu i que la repressió no s'atura, ni s'aturarà. La identitat catalana és per a la majoria de partits espanyols, tant hi fa de dretes com d'esquerreres, incompatible amb la identitat espanyola que ells volen per al seu Estat. Als partits catalans que han retornat a l'autonomisme els quedarà el galdós paper de col·laboradors en la repressió, que sembla que assumeixen tranquil·lament. Espanya no vol, ni pot, plantejar-se un Estat realment plurinacional i això, els agradi o no, xoca sempre contra la realitat d'un Estat format per pobles molt diversos, alguns del quals amb identitat nacional pròpia. És trist, però potser serà l'actitud d'Espanya, tant més si arriben al poder les forces més conservadores, qui provocarà la revifada de l'independentisme confrontat amb la defensa de l'existència com a poble o la seva desaparició forçosa dintre de la identitat espanyola.

2.- Els exiliats i represaliats de tota mena i condició són un altre punt negre en aquest mapa de pau forçosa que dibuixen alguns, i per això reben les crítiques o són abandonats a la seva sort, quan no perseguits, per aquells que volen imposar el mapa de la covardia. Els exiliats són avui, de grat o per força, els únics que sostenen una lluita real i amb possibles conseqüències efectives contra l'Estat espanyol i els seus corifeus catalans, i els únics que no els permeten passar full de l'enfrontament nacional existent, com voldrien tants a

Espanya o a Catalunya. La lluita de l'exili no portarà per ella mateixa a la independència, però posa en evidència quin és el caràcter real de l'estat espanyol, la seva manca de democràcia i la pervivència dels tics autoritaris del règim feixista franquista, tant present encara en els poders bàsics de l'Estat. Per això l'exili molesta tant a l'Estat com a tots aquells autoanomenats independentistes que s'han rendit, tot cantant com els vells indígenes colonials que *l'amo és bo i només em pega quan m'ho mereixo*.

Els milers de represaliats anònims, sense un partit que els agomboli i els protegeixi són, malgrat ells o no, un clam diari contra la covardia i la incoherència dels partits i institucions catalanes i una prova inobjectable que l'independentisme no era un moviment controlat pels partits sinó un moviment popular d'àmplia base. Un moviment al qual els partits es van pujar impulsats per la força transversal de molta gent i que després els ha fet por perquè la gent auto-organitzada i lluitadora va demostrar ser capaç de plantejar no només la reivindicació de la lliure decisió sobre el futur nacional, sinó també d'obrir les portes a poder decidir sobre tots els aspectes de la nostra vida social i això, cap partit, està disposat a admetre-ho perquè posaria en dubte el seu estatus privilegiat de representació popular. Al final els partits funcionen amb unes lògiques de poder i d'exclusió que, malgrat allò que diuen, allò que volen es allunyar als ciutadans del poder de decisió sobre les seves pròpies vides. Un país amb milers de represaliats i on la llibertat d'expressió i manifestació pateixen greus atacs no pot normalitzar-se si no és mitjançant més repressió i avançant cap a un règim autoritari. Les darreres proves n'han estat l'espionatge polític de l'anomenat [Catalangate](#) i la supressió del delictes de sedició, obligada per la justícia europea, i la seva substitució pel delictes de desordres públics agreujats, l'objectiu del qual està ben clar. Els represaliats són a més el mirall en el qual molts ciutadans ens mirem, tant per constatar la nostra covardia, com per impulsar-nos a no

defallir i assumir els riscos de la lluita per allò en què creiem.

Està clar, per això que hem explicat, que no serà des dels partits ni des de les institucions autonòmiques com avançarem en el camí cap a la independència com a forma també de sobirania popular. No estan per la feina i no hi volen estar i, per tant, haurem de construir instruments transversals i plurals de lluita que els desbordin i els deixin tancats en els seus galliners d'interessos.

I per a això calen dues condicions:

1.- Deixar de banda les legítimes diferències ideològiques i de model social que tenim per prioritzar l'assoliment de la independència. Sense independència l'única política possible, com ens han demostrat tantes vegades anul·lant lleis del Parlament de Catalunya, és la que marqui l'Estat espanyol. Per poder fer qualsevol mena de política, segons les idees i interessos de cadascú, cal primer ser independents. No podem posar el carro davant dels bous!

2.- Abandonar el partidisme tancat i acrític, així com la creença en líders messiànics, per anar construint des de baix agrupacions, associacions, col·lectius, ateneus, etc. fonamentats en la igualtat i en lideratges compartits i provisionals. I no estem dibuixant res a l'aire, ja en tenim d'organismes o grups d'aquesta mena, cal reforçar-los i crear-ne més. La independència la farem amb la força de la gent auto-organitzada i lluitadora o no la farem. I els ciutadans, també individualment, tenim més força de la que ens pensem: com a treballadors i consumidors les nostres decisions personals també tenen una força enorme per anar creant la separació amb l'Estat i el nucli de poder que el sosté, i a més ho podem fer sense pràcticament riscos personals. Per exemple, deixar de pertànyer a cap associació espanyola, de contractar o comprar a empreses de l'Ibex35, emprar bancs ètics i solidaris, informar-nos fora dels mitjans sotmesos al

règim, etc. són també formes d'anar avançant cap a la independència.

Al meu modest entendre la situació en la qual estem actualment és aquesta. Només cal que siguem conseqüents amb allò que diem defensar i voler. Ningú pot dir que serà fàcil ni immediat, però si no ens hi posem dia a dia simplement la independència no serà mai i a més, amb les polítiques repressives de l'Estat espanyol contra tot allò que sigui català -ho estem veient amb l'acompliment de les inversions de l'estat previstes, la pervivència del dèficit fiscal, la immersió lingüística, les quotes del català per a l'àudio-visual, etc.-, cada vegada lluitarem en pitjors condicions.

Si voleu, en parlem!